"Тихо-тихо Дунай воду несе,
а ще тихше дівка косу чеше..."
В три струмочки сплітає —
пасмо до пасма.
На вигоні дівка дитинство пасла.
А що перший рік звівся на ноги,
другий видибує на дорогу,
третій безстрашно сміється на кутні,
з четвертого, кажуть, не вийде путнє.
Десь лиха година п’ятого носить.
— Ну хоч раз коснути! —
канючить шостий...
Роки на вигоні.
Дівка боса
хова під хустку заплетену косу.
У неї брів чудернацький вигин...
І чого це мене завело на вигін?
Може, з дівкою в крем’яхи граться
чи підглянути нишком:
мої шістнадцять
цілуються он за тією черешнею?
Коли ж я зробилася нетутешньою?
Між проспектів—конспектів, шасі-шосе
тихо-тихо Дунай воду несе.

1979